

KUTNÁ HORA A 1/2 IVÁ JIÁ Z PODŠBRAD - 6.

Neděle, 12 března 2017

Přijela jsem na víkend a jako obvykle Pepa na mě čekal u vlaku. Tentokrát tak nějak zvláštně naladěná, přitom (kamarádovo odložená plečka), ale tohle bylo jinak. Okamžitě se sepnuly radary a očekávala jsem, co bude. Dojeli jsme domů a najednou mi pomáhal vystoupit z auta, (no, to už možkové buky zaaly a rotit naplno) a čekala jsem to nejhorší, protože hezkého už bylo a nad hlavu, tak teď to půjde (rána palicí a rovnou do hlavy, ach jo).

Pepa mě popadl za ruku a odváděl mě do dvora. Otevřel garáž a tam - stálo dámské kolo (kamarádovo odložená plečka), kterou Pepa opravil, vyměnil vadné díly, promazal, ale hlavně vyměnil sedlo a to mě uchvátilo, a jsem ztratila dech. Pamatujete na ta sedla kdysi na kolech na nich děláte? Kožené pohodlné s takovými dvěma pružinami vzadu? Tak takové sedlo mělo moderní kolo, skoro stejné, jako jsem dostala kdysi k narozeninám. Netoužila jsem, že něčeho takového je, když budu schopná, ale hodila jsem oblečení kabelku Pepovi a hrnula se ke kolu a šel jsem na něj a ulicím sem a tam s radostí a úsměvem od ucha k uchu. Stejný výraz bezmezného štěstí se rozléval po Pepovi, obvykle vášně tváří. A tak, i když jaro je ani neklepe na dveře, přesto sních pomalu mizí a sluníčko sice moc nehřeje, ale dodává lovu na radostnou náladu. V Pepa zlákal na malou zářivací projížďku. Trasu měly vymylenou, projel to, když zkoušel opravené kolo. Páni, já vyfasovala i cyklistickou helmu (sice trochu jetou, ale padla) a rukavice, prý starším dámám moc sluší (no to jo, vím, jak v ní vypadám, pacholku). Vyjeli jsme a Pepa byl ve svém úlevu. Ne, že by ujížděl a pobíhal. Když to šlo, jel vedle mě, laškovně mě sváděl (když viděl, jak toporně tam sedím) a přemýšlel, kdy mám přehodit na jaký převod, aby se mi dobře jelo. Konečně se objevila slabá stránka, obvykle suverénní "baby" Na kole, šlo by se "na tachometru dvacet a v ošich smrt", nekoukat doprava ani doleva, jen se soustředit na to nespádnout, jet rovně a udržet se na cestě. A když už se musel zařadit za mě, tak vředy tak, aby byl v já (takže ochránce, vida ho "šlápně"). Já totiž na tom darovaném kole jezdila jen na ten jeden přednastavený převod, pákám na řídítkách jsem se vyhýbala jako ertka, a když jsem se kope z kola.

A tak jsem objevila kouzlo cyklistického výletu ve dvou a ani zrakvená ruka se neozvala. Pepa vrhl jako kocour, tohle byla oblast, kterou on preferoval a konečně mohl někoho ochraňovat a radit, tady byl na nejvyšší přímce, si opravdu hová, a já pochopila, že nebude od věci trochu ubrat ze své suverenity. Když jsem navíc zjistila, že opravdu romantik na kole, a sdílené zážitky jsou nepřežitelné, přehodnotila jsem své tvrzení, že odraťovat na kole se mě přece týden, kdy já jsem v Praze. A tak se pomalu začínám těšit na jaro a léto, protože mně fakt nevaří blátit se na okraji rybníka, když tam lezete, hlavně, že nemusíte mít na sobě plavky. To je Pepa neví, ale jedu rybník jsme minuli, a i kdyby tam byli lidi, tak z opačné strany byl horší přístup do vody, tak to bude moje místo. A vředy, že se jich najde víc - i když v tomhle mě opravdu hřměny myšlenky nenapadají. Obávám se ovšem, že to tentokrát postihne Pepu!

ZDENA